

MESTERHÁZY BALÁZS

és így tovább (stb.)

mondtam történetet vegyél ki
a szíveimből ne ilyen kis csodát,
abba majd jól beleégünk
aztán hogyan lesz majd aztán

hogyan lehet visszaadni annyi pillanatot,
mikor nem is volt más,
csak hajszálnyi repedés volt ott
nagy-nagy csókjain

nagy nehéz sírás, ahogy azt már
annyiszor jól megírták,
hogyan lehet abban élni
egész nap, hogy mi is történt,

hogyan ez itt nem is az tán,
hogyan ez a történet most,
hogyan ez történet most
egyáltalán, és így hogyan tovább,
és így tovább

mondtam történetet belőle,
és sebesülten néztem közben a szemét
és felolvastam, hogy én, hogy én „most
azt hiszem, hogy a szerelem nagyon
kevés” hogy nem lehet minden nap elégni,
mondod le kell cserélni, mondod
visszaadni annyi
hogyan valakiért, szépen, szakítani
ilyen repedésen keresztül szét magát,
úgy „néztem én a megnyílt föld alá”,
és azt „gondoltam szerelmesen”,
akárhányszor meg is írták,
hogyan „belehalok abba, hogy nem szeretted”,
mert mi is egy történet? le lehet
ilyen mondatokat
írni egyáltalán? na és
aztán. aztán nem kerestél soha többet
és hogy ez milyen botrány: ez a történet
most már az, amelyik arról
szól, hogy nem is volt talán,
és hogy én nem igazán tudok élni
nélküle, másrésztől meg
éppen nélkülem
tud csak tovább

Milyen napot?

Milyen napot akarsz litta-bitta something,
te édes, te igazán bolond drága,
amelyik hang nincs is, amelyik hangjába
szólhatnánk bele az érdektelenségnek
simán elbocsátó, szép üzenet lehetnélek
mikor a sok is megárt ám a jóból
felépítesz néha meg újra néhány szóból
és attól a kevés zajtól a mellkasban
már nem is látod, hogy amit mondasz
megint újra nem is a sajátod.

Milyen napot akarsz kicsim,
te édes, te mindenek nélkül is drága,
mondod papírból legyen kívágva
és felragasztva százezerszer a falakra,
hogy ott akkor alatta úgy lehessen szeretni
ahogy szokták néhány szívbe markolatja dalban,
sohase menjen le, te pirossal fessd be,
mert úgy akartam, régen is mindenki úgy játszott,
mintha ad(hat)tál volna mégis
valami igazán sajátot.

Litta-bitta something,
milyen napot, na milyet hagytam
ott neked amikor nemigen akartam
hogy belepustulj a zajba és a szenvedésbe,
százezerszer írtam fel belülré: „felragasztva,
kipipálva, elégyve, otthagya”
és nem is akármilyen a Napba’
vettük észre először, hogy nem talállok
vérző szíveink sorai közt
semmi sajátot.

szavakból intézlek el,
szavakból késtelek le...

hallod?
nincs is mit látnod!

szívbe markolatja,
különböző oldalakra
forгатja, visszajátszva
nagyon a dalba, kicsi csacska
hát ennyire, hát így akarta,
ezeket a betűket: „a Napba”,
„külalakra”, esetleg „ott alatta”,
olyan Attilánk on the beach
csak szenvedsz és írsz

„a zajba és a szenvedésbe”,
százezerszer írtad fel éppen
csak felragasztva
és nem is a Napba nézve
vettük először, ott vettük
először észre, hogy
nagyon más lesz akkor így a vége,
a szívnek van igen, ilyen saját
kis szenvedése.